

การทดสอบแบบโคลซ ความรู้เรื่องภาษา และความสามารถในการใช้ข้อความช่วยในการอ่านของนิสิต คณะครุศาสตร์ชั้นปีที่ 1

กาญจนา ปรวบพาล

บทนำ

นักภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา เชื่อว่าความสามารถในการอ่านคือความสามารถในการถอดความ ความคิดของผู้เขียน โดยใช้ความรู้เกี่ยวกับภาษา และความสามารถในด้านความคิด ซึ่งได้แก่ความสามารถในการทำนาย การเห็นความสัมพันธ์ของใจความสำคัญและรายละเอียด และการวิเคราะห์โดยการผสมผสานของความคิด เป็นต้น ความสามารถในด้านความคิดเหล่านี้ไม่สามารถแยกออกจากความรู้ทางภาษาและประสบการณ์ของผู้อ่านได้ในขณะที่ผู้อ่านกำลังถอดความเรื่องที่อ่านอยู่

นักวิจัยที่ทำการค้นคว้าเกี่ยวกับการอ่านเชิงจิตวิทยา เช่น Smith และ Goodman เสนอว่าผู้อ่านเก่งคือผู้ที่สามารถใช้ความซ้ำซ้อนของภาษา¹ (language redundancy) ให้เป็นประโยชน์ในการถอดความ ซึ่งได้แก่ความรู้เรื่องการเรียงลำดับของตัวอักษรหรือการสะกดตัว โครงสร้างของประโยค ความหมายและความสัมพันธ์ระหว่างประโยค Goodman (1975) กล่าวว่าในขณะที่อ่าน ผู้อ่านเก่งไม่จำเป็นต้องอ่านทุกตัวอักษรเพราะเขาจะใช้ประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องที่อ่านคาดการณ์ว่าผู้เขียนต้องการจะสื่อความเรื่องที่อ่านอย่างไร เขาจะใช้ความรู้ทางภาษาช่วยตรวจสอบความคาดคะเนว่าถูกหรือผิดโดยใช้ความซ้ำซ้อนของภาษาให้เป็นประโยชน์ในการเลือกเฉพาะข้อความที่จำเป็นมาช่วย ถ้าผิดจากความคาดคะเนเขาจึงกลับไปเลือกข้อความอื่นที่จะช่วยเขาให้ถอดความและตีความได้ถูก

¹ ความรู้เรื่องความซ้ำซ้อนของภาษา เช่น ถ้าเห็น a man... แม้ว่าผู้อ่านจะยังไม่จบประโยคก็สามารถบอกได้ว่า ที่ตามมาถ้าเป็นกริยาจะต้องเป็นรูปเอกพจน์เพราะมี clue บอก 2 แห่งคือ a และ man เป็นต้น

การที่ผู้อ่านสามารถเลือกข้อความช่วยในการถอดความและตีความได้อย่างถูกต้อง Oller (1979) เสนอว่าเป็นเพราะผู้อ่านมีความสามารถทาง “ไวยากรณ์” ไวยากรณ์นี้ไม่ใช่ความรู้เรื่องโครงสร้างของประโยค แต่เป็นความสามารถในการเชื่อมโยงประสบการณ์ของผู้อ่านกับสิ่งที่อ่าน เพื่อให้เข้าใจวัตถุประสงค์ของผู้เขียนได้ ความสามารถในการเชื่อมโยงนี้จะไม่ช่วยให้ผู้อ่านถอดความได้ถ้าเขาจะมองหน่วยของภาษาแต่ละหน่วยว่าเป็นเอกเทศ คนที่ถอดความได้จะไม่อ่านเฉพาะคำแต่ละคำ หรือประโยคแต่ละประโยค แต่จะเห็นความสัมพันธ์ของภาษาในเชิงของความคิดทั้งในระดับจุลภาค และ มหภาค (micro and macro levels) ความสามารถทางภาษานี้เรียกว่า “pragmatic expectancy grammar”

ในการทดสอบภาษา แบบทดสอบที่ใช้วัดความสามารถการใช้ภาษาทั้งในระดับจุลภาค และมหภาคได้แก่ข้อสอบแบบโคลซ (cloze tests) ซึ่งเป็นแบบทดสอบที่ Taylor (1953) นำมาใช้ จนแพร่หลาย คำว่า “cloze” มาจากคำว่า “closure” ซึ่งนักจิตวิทยากลุ่ม Gestalt ใช้เมื่อหมายถึงความสามารถในการเห็นโครงสร้างใหญ่ได้แม้จะไม่เห็นรายละเอียดทุกส่วน ดังนั้นข้อสอบแบบโคลซจะเว้นบางส่วนให้ผู้อ่านเติมโดยเชื่อว่าถ้าผู้อ่านเข้าใจเรื่องที่กำลังอ่านและมีความรู้เกี่ยวกับภาษาที่กำลังอ่านก็ควรจะเติมบางส่วนที่ขาดหายไป ข้อสอบแบบนี้สามารถใช้กับผู้เรียนที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาได้ผลดีเช่นเดียวกับข้อสอบแบบอื่น Conrad (1971) แสดงให้เห็นว่าสหสัมพันธ์ (correlation) ของข้อสอบแบบโคลซกับข้อสอบที่วัดความเข้าใจในการอ่านของ UCLA ESL Placement Examination (Form 2c) (1970) พบว่าข้อสอบแบบโคลซมีความสัมพันธ์กับข้อสอบ TOEFL ถึง 73 เปอร์เซ็นต์ Spolsky (1969) และ Oller (1972) กล่าวว่าข้อสอบแบบโคลซเป็นข้อสอบที่วัดความสามารถทางภาษาโดยมองภาษาว่าองค์ประกอบของภาษาไม่ได้แยกออกจากกันเป็นส่วน ๆ และอยู่อย่างเป็นเอกเทศ ได้ดีกว่าการวัดความสามารถทางภาษาโดยมององค์ประกอบของภาษาว่าแบ่งแยกออกเป็นส่วน ๆ และเป็นอิสระต่อกัน เพื่อศึกษาประโยชน์ของ (contextual utilizing) ข้อสอบแบบโคลซที่ใช้วัดความรู้เรื่องภาษา (linguistic knowledge) และความสามารถในการใช้ข้อความช่วยในการอ่านงานวิจัยนี้จึงมีวัตถุประสงค์ศึกษาเรื่องต่อไปนี้

วัตถุประสงค์

1. ข้อสอบแบบโคลซสามารถจำแนกนิสิตเก่งและนิสิตอ่อนได้ดีเพียงใด
2. ข้อสอบแบบโคลซสามารถใช้วัดความรู้เรื่องภาษาของนิสิตเก่งและนิสิตอ่อนได้มาก

น้อยเพียงใดและ

3. ข้อสอบชนิดนี้ใช้วัดความสามารถใช้ข้อความภายในประโยค ข้อความระหว่างประโยค และข้อความทั้งในและนอกประโยค ช่วยในการอ่านของนิสิตเก่งและนิสิตอ่อนได้ผลเพียงใด

กลุ่มประชากร

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนิสิตคณะครุศาสตร์ชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยจำนวน 100 คน 50 คนแรกที่ได้คะแนนสูงสุดในการสอบข้อสอบวัดความสามารถใช้ภาษาอังกฤษของสถาบันภาษา จุฬาฯ จัดอยู่ในกลุ่มนิสิตเก่ง อีก 50 คนที่ได้คะแนนต่ำสุดของข้อสอบชุดเดียวกัน จัดอยู่ในกลุ่มนิสิตอ่อน¹

เครื่องมือ (Instruments)

ข้อสอบแบบโคลซเป็นเรื่องทั่วไป มีทั้งหมด 5 ย่อหน้ามีความยาว 262 คำ ทุก ๆ คำที่ 5 จะเว้นว่างไว้ให้นิสิตเติม จำนวนคำที่เว้นไว้ทั้งหมด 50 คำ ความยากของข้อสอบเมื่อใช้สูตรของ Flesch (1948) เท่ากับ 80.66 ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของข้อสอบเมื่อใช้สูตร Kuder-Richardson 21 เท่ากับ .79 คำที่เว้นไว้ 50 คำ ประกอบด้วยคำนาม 10 ตัว คำคุณศัพท์ 9 คำ คำกริยา 9 คำ รุพบท 6 คำ คำวิเศษณ์ 4 คำ คำสรรพนาม 4 คำ คำนำหน้านาม 3 คำ คำสันธาน 3 คำ และคำสรรพนามแสดงเจ้าของ 2 คำ มี 36 ข้อที่เจ้าของภาษา 10 คนคิดว่าใช้เฉพาะข้อความในประโยคช่วยในการเติมคำ 5 ข้อที่ใช้ข้อความระหว่างประโยค และ 8 ข้อที่ใช้ข้อความทั้งสองอย่าง และมี 1 ข้อที่ตัดออกจากการวิเคราะห์ เพราะผู้อ่านต้องอาศัยข้อความนอกเหนือจากเรื่องที่อ่านจึงจะเติมคำได้² การให้คะแนนใช้แบบที่ดูความหมายและไวยากรณ์เป็นหลัก

ผลการวิเคราะห์

ตารางที่ 1 เปรียบเทียบความสามารถการทำข้อสอบแบบโคลซของนิสิตเก่ง และนิสิตอ่อน นิสิตเก่งทำข้อสอบได้ดีกว่านิสิตอ่อนอย่างมีนัยสำคัญที่ .001 ($t = 7.77$) และทำได้ดีกว่าประมาณ 37% ค่ามัธยิมคะแนนโคลซของนิสิตเก่งเท่ากับ 27.68 ส่วนค่ามัธยิมคะแนนโคลซ

-
1. ข้อมูลที่ใช้วิจัยเป็นข้อมูลที่ได้จาก Mr. Kenneth Pas ซึ่งเป็นอาจารย์ประจำสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 2. ข้อที่ใช้ข้อความระหว่างประโยคได้แก่ข้อ 1, 15, 16, 25, 29, และ 47 ข้อที่ใช้ข้อความทั้งสองอย่างได้แก่ข้อ 12, 13, 17, 24, 42, 44, 45, และ 46 ข้อ 41 เป็นข้อที่ตัดออกจากการวิเคราะห์

ของนิสิตอ่อนเท่ากับ 9.34 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของนิสิตเก่งและนิสิตอ่อนเท่ากับ 12.30 และ 11.25 ตามลำดับ

ตารางที่ 1

จำนวนนิสิต ค่ามัชฌิม ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เปอร์เซนต์ และค่าการทำข้อสอบแบบโคลชของนิสิตเก่งและนิสิตอ่อน

นิสิต	จำนวน	ค่ามัชฌิม	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	%	t-test
1. นิสิตเก่ง	50	27.68	12.30	55.36	7.77 ^{***}
2. นิสิตอ่อน	50	9.34	11.25	18.68	

p .001

ตารางที่ 2 แสดงความสามารถใช้ความรู้ทางภาษาช่วยในการอ่านของนิสิตเก่งและนิสิตอ่อน นิสิตเก่งและนิสิตอ่อนมีความแตกต่างกันในเรื่องความรู้ทางภาษาอย่างมีนัยสำคัญที่ .01 นิสิตเก่งสามารถเติมคำที่ต้องการคำสรรพนามบอกเจ้าของ คำบุรพบท คำกริยา และคำนามได้ดีกว่านิสิตอ่อน และมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ .05 สำหรับคำตอบที่ต้องการคำสรรพนาม ทั้งนิสิตเก่งและนิสิตอ่อนไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญสำหรับคำตอบที่เป็น คำวิเศษณ์คำสันธาน คำนำหน้านาม และคำคุณศัพท์สำหรับการทำข้อสอบนี้

ตารางที่ 2

ค่ามัชฌิม ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เปอร์เซ็นต์และค่า t-test การทำข้อสอบแบบโคลซ
โดยอาศัยความรู้ทางภาษา (linguistic knowledge) ช่วยในการอ่านของนิสิตเก่งและนิสิตอ่อน

ความรู้ทางภาษา	ค่ามัชฌิม	นิสิตเก่ง		นิสิตอ่อน			t-test
		ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน	%	ค่ามัชฌิม	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน	%	
1. สรรพนามบอก เจ้าของ (2 ข้อ)	1.66	2.12	83	.06	.71	3	25.32**
2. วิเศษณ์ (4 ข้อ)	3.02	16.92	75.50	1.72	19.50	43	1.26
3. สรรพนาม (4 ข้อ)	2.92	13.33	73	1.20	10.10	30	2.57*
4. บุรพบท (6 ข้อ)	3.90	8.17	65	1.38	10.33	23	3.93**
5. สันธาน (3 ข้อ)	1.72	5.51	57.33	.42	19.16	28	1.27
6. คำนำหน้านาม (3 ข้อ)	1.62	12.53	54	.68	10.12	22.67	1.68
7. กริยา (9 ข้อ)	4.78	13.77	53.11	1.18	6.41	13.11	3.9**
8. นาม (10 ข้อ)	4.54	14.90	45.40	.92	5.82	9.20	3.58**
9. คุณศัพท์ (9 ข้อ)	3.52	16.59	39.11	1.36	13.13	15.11	1.71
	* p	.05	** p	.01			

นิสิตเก่งทำข้อที่ต้องการคำตอบที่เป็นสรรพนามบอกเจ้าของได้มากที่สุด (83%) และที่ต้องการคำคุณศัพท์ได้น้อยที่สุด (39.11%) ตรงกันข้ามนิสิตอ่อนทำข้อที่ต้องการคำวิเศษณ์ได้มากที่สุด (43%) และทำข้อที่เป็นคำสรรพนามบอกเจ้าของได้น้อยที่สุด (3%) ถึงแม้ว่านิสิตเก่งจะมีความรู้เรื่องภาษาดีกว่านิสิตอ่อน แต่เมื่อดูเปอร์เซ็นต์ที่ทำได้ทุกข้อ มีเพียง 3 เรื่องเท่านั้น ที่ทำได้เกิน 70% สำหรับนิสิตอ่อนไม่มีข้อไหนที่ทำได้ถึง 50%

ตารางที่ 3 แสดงความแตกต่างของนิสิตเก่งและนิสิตอ่อนในเรื่องความสามารถการใช้ข้อความภายในประโยค ระหว่างประโยค และทั้งในและนอกประโยคช่วยในการอ่าน นิสิตเก่งและนิสิตอ่อนมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ .001 ในเรื่องการใช้ข้อความที่อยู่ภายในประโยค ($t=6.13$) มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ .01 ในเรื่องความสามารถการใช้ข้อความในและนอกประโยคให้เป็นประโยชน์ ($t=3.61$) และมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ .05 ในเรื่องการใช้ข้อความที่อยู่นอกประโยคช่วยในการอ่าน ($t=2.33$)

ตารางที่ 3

ค่ามัชฌิม ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เปอร์เซ็นต์ และค่า t -test ของการทำข้อสอบแบบโคลซ โดยอาศัยข้อความภายในประโยค ข้อความนอกประโยค และข้อความทั้งในและนอกประโยคช่วยในการอ่าน (contextual utilizing) ของนิสิตเก่งและนิสิตอ่อน

=ชนิดของข้อความ	นิสิตเก่ง			นิสิตอ่อน			t-test
	ค่ามัชฌิม	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน	%	ค่ามัชฌิม	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน	%	
1. ข้อความในประโยค (36 ข้อ)	22.12	13.58	61.44	8.18	12.20	22.72	6.13 ***
2. ข้อความนอกประโยค (5 ข้อ)	2.18	14.72	43.60	.48	6.98	9.60	2.33 *
3. ข้อความทั้งในและ นอกประโยค (8 ข้อ)	3.38	11.80	42.25	.68	5.99	8.50	3.61 **
* p	.01	** p	.01	*** p	.001		

นิสิตเก่งสามารถใช้ข้อความในประโยคเลือกคำตอบที่ถูกต้องได้ ร้อยละ 61 % ในขณะที่นิสิตอ่อนทำได้ 23 % นิสิตเก่งใช้ข้อความนอกประโยคช่วยในการอ่านได้ 44 % แต่นิสิตอ่อนสามารถทำได้เพียง 10 % ในทำนองเดียวกัน นิสิตเก่งสามารถใช้ข้อความทั้งในและนอกประโยคช่วยในการอ่านได้ดีกว่านิสิตอ่อน นิสิตเก่งทำได้ 42 % ในขณะที่นิสิตอ่อนทำได้เพียง 9 % อย่างไรก็ตามทั้งนิสิตเก่งและนิสิตอ่อนสามารถใช้ข้อความในประโยคช่วยในการอ่านได้ดีกว่าใช้ข้อความนอกประโยคทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าได้รับการฝึกในระดับประโยคมากกว่าระดับที่สูงกว่าประโยค

สรุป

การทดสอบแบบ โคลซสามารถใช้จำแนกความรู้ภาษาอังกฤษของนิสิตเก่งและนิสิตอ่อน คณะครุศาสตร์ ชั้นปีที่ 1 ได้ ถึงแม้ว่านิสิตเก่งจะทำข้อสอบได้ดีกว่านิสิตอ่อน แต่ความสามารถของนิสิตเก่งก็ยังอยู่ในระดับต่ำเพราะว่าสามารถทำข้อสอบได้เพียง 55 % เท่านั้น นิสิตเก่งสามารถใช้ความรู้เรื่องไวยากรณ์และความหมาย (linguistic knowledge) ช่วยถอดความในระดับประโยคได้ดีกว่านิสิตอ่อน กล่าวคือทำข้อสอบได้ประมาณ 61 % ในขณะที่นิสิตอ่อนทำได้ประมาณ 23 % สำหรับเรื่องความรู้การใช้ข้อความในระดับประโยคและสูงกว่าระดับประโยคช่วยในการอ่าน (contextual utilizing) นิสิตเก่งมีความสามารถสูงกว่านิสิตอ่อน อย่างไรก็ตามความสามารถในการใช้ข้อความเห็นในระดับประโยคช่วยในการอ่านของนิสิตเก่งก็ยังอยู่ในระดับต่ำเพราะว่าทำได้เพียง 44 % เท่านั้น

ข้อเสนอแนะ

1. เนื่องจากข้อสอบแบบโคลซสามารถใช้จำแนกความสามารถทางภาษาของนิสิตเก่งและนิสิตอ่อนคณะครุศาสตร์ชั้นปีที่ 1 ได้ อาจจะใช้ข้อสอบชนิดนี้จัดระดับชั้นเรียนของนิสิตเพื่อให้นิสิตมีโอกาสเรียนภาษาอังกฤษตามความสามารถของตน
2. นิสิตครุศาสตร์ชั้นปีที่ 1 ควรได้รับการฝึกวิธีถอดความโดยใช้ข้อความที่สูงกว่าระดับประโยคช่วยในขณะที่ย่าน นิสิตอ่อนควรได้รับการฝึกเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความหมายและไวยากรณ์มากกว่านิสิตเก่ง
3. ในการวิจัยครั้งต่อไป ควรมีการควบคุมตัวแปรอื่น (เช่น ความจำ ความสนใจ และแรงจูงใจของนิสิต) ซึ่งอาจมีผลต่อความสามารถในการอ่านของนิสิต

หนังสืออ้างอิง

- Conrad, C. *The cloze procedure as a measure of English proficiency* Unpublished M.A. thesis, University of California, Los Angeles, 1970.
- Darnell, D.R. "The development of an English language proficiency test of foreign students using the clozentropy procedure." *Speech monographs* 37, (1970) 36-46.
- Goodman, K.S. "Miscues : windows on the reading process." In K.S. Goodman (Ed.), *Miscue Analysis*. NCTE : ERIC Clearing house on Reading and Communication Skills., (1975).
- Oller, J.W., "Cloze tests of second language proficioney and what they measure," Paper presented at the 3rd International Congress on Applied Linguistics, Copenhagen, Denmark, 1972.
- Oller, J.W., *Language Tests at School*. London : Longman, 1979.
- Smith, F. *Psycholinguistics and Reading*. New York : Holt, Rinehart and Winston, Inc., 1973.
- Spolsky, B. "Reduced redundancy as a language test tool." Paper presented at the Second International Congress of Applied Linguistics, Cambridge, England. ERIC ED 031 702, 1969.
- Taylon, W.L. "Cloze procedure: A new tool for measuring readability" *Journalism Quarterly*, 30, (1953) 415-33.

A glass is a _____ when you look directly _____
 it. When you hold _____ above or below eye
 _____ your eyes see the _____ as an ellipse,
 even _____ your brain knows that _____ glass is a
 circle. _____ know that railroad tracks _____
 always parallel, yet they _____ as if they come
 _____ in the distance. We _____ that a
 mountain is _____ than a house, but _____
 looks smaller if the _____ is close to us.

_____ the fifteenth century several _____
 architects and artists became _____ in prespective
 which literally _____ "seeing through." One
 painter _____ that earlier artists had _____
 looking at things with _____ brains instead of
 their _____. He perfected a way _____ drawing,
 mathematically, what his _____ saw instead of
 what _____ brain knows.

- 21 _____
- 22 _____
- 23 _____
- 24 _____
- 25 _____
- 26 _____
- 27 _____
- 28 _____
- 29 _____
- 30 _____
- 31 _____
- 32 _____
- 33 _____
- 34 _____
- 35 _____
- 36 _____
- 37 _____
- 38 _____
-
- 50 _____